

På räddningsläger 2008 – Pröva-På-Grupp 2

Första dagen - måndag 30/6 2008

Idag var första dagen på vårt veckolånga Pröva-PÅ-Räddningshundläger!

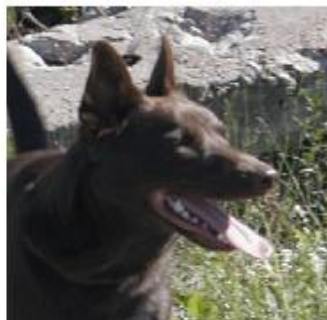
Åh, vad vi har haft roligt!!! Vi började iof sig med att få spöregn istället för den utlovade solen från SMHI ;o) Gjorde väl inte så värst mycket egentligen, mer än att vi under dagen tog på och av våra regnställ i takt med att vädret växlade på samma sätt ...

Denna dag var vi i området "Viktoria" på brandstationen i Uppsala.

Tina, vår underbara gruppledare, började med att vi fick gå en liten socialiseringspromenad så att våra vovvar blev en flock. I vår grupp har vi upptäckt under dagen att vi har väldigt trevliga, sociala och komplekglada hundar! Och det är ju alltid extra kul! Att deras mattar och hussar dessutom tycker att det är lika kul att "leka" är ju också ett plus.

Vår grupp består av:

Therese med Kelpien Lara

Erling med Rottweilern Wilma

Peter med Rottweilern Ninja

Johanna B med korthåriga Vorstehn Måra

och för säkerhets skull en till

Johanna B med sin korthåriga Colie Spider,

Sophie med Boxern Jack och lite vid sidan av Rottweilern Tilde

och vår gruppleddare

Tina med sin Aussie Jake och så hennes lilla Ponny ;o)

Sen började allvaret ... Tina visade oss runt en "bana" av ett stycke omkullvält trasig buss, ett gammalt tåg, en trappa upp på ett tak som var väldigt trång och brant i sin andra del, en kulvert med en massa mörka utrymmen och prång, lite utspridda betongblock att ta sig över och till sist en figurantövning där vovven skulle ta en figg som låg i en låda under ett långt plåttak med diverse manicker och saker under.

Hej hopp ... nu hade vi börjat vår blivande bana som räddningshundförare. Vi fick jobba i grupper om två och två och hjälpas åt att lyfta in och ta emot först den ena och sen den andra hunden in i bussen.

Alla jobbade verkligen lugnt och metodiskt och lyckades baxa in såväl 38 kg Wilma som 15 kg Lara. Ingen hund verkade bli lyft för första gången utan det här var helt "normalt".

Överhuvudtaget gick hela "banan" väldigt fint för hela gruppen till allas förtjusning. Och nos som kunder vittra hade allihop också. Sedan var det väl en och annan som behöver öva mer såklart det är ju nya moment, MEN vänta ni till slutet på veckan ;o)

Mitt i avbröt vi för att alla ekipagen skulle få åka skyliften på brandbilen. Jonas Glaser jobbade denna dag och det var ju tur för oss!

Väldigt fin utsikt uppifrån 30 meter!

Efter välbehövlig lunchmacka kollade vi på vilket sätt var och en av hundarna vill leka. Föraren började med att leka med sin hund och visa hur just denna hund "går igång", sedan fick den som ville ta över. Överlag gillade den gruppens hundar att kampa, men på lite olika sätt och med lite olika föremål.

På eftermiddagen satt vi upp vovvarna i koppel och en och en fick söka rätt på 3 st figgar som gömt sig bakom en stor betongplatta, i ett mörkt rum i en utbränd byggnad och i en grävskopa. Vi andra tittade på när hunden fick en figge i taget och Tina kollade och kom med glada tillrop så vi inte sa eller hjälpte till för mycket. Det mörka rummet var roligast tycker jag, att se hur dessa relativt färska hundar, klarade av och växer med varje uppgift i självförtroende och jobblust!

SEN var den här gruppens ledare, hundförare och hundar helt slut som artister och bröt upp för dagen med en liten genomgång av hur vovvarna jobbat!

Nu ska vi också gå och lägga oss ... vovvarna snarkar redan!!!

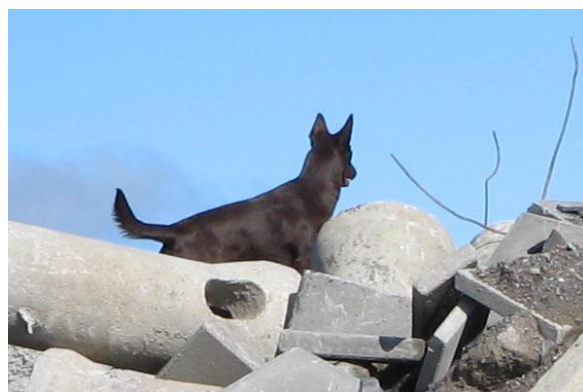

Vid pennan: Sophie & Peter

Dag 2 – tisdag 1/7 2008

Dag två anlände och denna dag redan klockan 08.00 på parkeringen i "Victoria". Det var nämligen dags för oss att få upptäcka ett nytt ställe, så vi begav oss mot "Vedyxa". Väl framme fick vi gå en miljöbana med våra hundar där miljön bestod av stenblock, grus och diverse bråte, att tillägga så är alltså "Vedyxa" ett grustag/stenkrossanläggning.

Alla hundarna skötte sig utmärkt och vi fortsatte med att göra 2 olika hittaövningar med en figge, på två olika områden och även det fungerade strålande. Vilka hundar vi har!

Efter lunchtid så samlades allesammans i så få bilar som möjligt för att bege oss till en plats vid namn Skalhamra. Där möttes vi utav en kvinna som ägde gården och som hade ett väldigt roligt uppdrag till oss alla. Det var nämligen så att de mer utbildade hundarna som har kommit en bit eller till och med var klara skulle få lite träning och vi andra fick leka figuranter. Scenariot som skulle utspelas var att gården som i dagens läge hade ett gäng får, höns och massvis med hästar skulle byggas om till en plats där uppfödning av mink och rävm skulle drivas. Poängen i det hela var då att vi figuranter skulle spela djuraktivister och hade på så sätt ockuperat gården och gömt oss precis överallt. "Här skulle ingen mink-uppfödning få hålla till". Räddningshundarna med förare skulle då finna och ta bort oss från gården,

även en polis, psykolog och pressfotograf fanns på plats för att göra det hela roligare. Vi var 17 figuranter och de fann oss allesammans utom en stackare som hade gömt sig i fårhagen bland de söta lammen. ”Vi vågade inte störa lammen” fick vi höra från räddningsekipagen. ”Men det gick ju att vinda från utsidan av hagen” sa en annan. Kul var det och tillbaka på Victoria fick ekipagen visa upp en liten lydnadsövning med skottkärrekörning samt platsliggning med köttbullar som några av momenten. Köttbullar ÄR gott!

Efter middagen var det dags för ännu ett scenario, denna gång hade det varit jordbävning och vi befann oss på Island, eller ja i själva verket var vi på ”Vedyxa” igen. Vi var nu 16 figuranter som fick olika platser att göra sig bekväm på i ett ganska stort område. Tiden för de 9 ekipagen var 45 minuter, sen skulle de förhoppningsvis ha hittat oss allesammans, men så var inte fallet. Endast 11 av oss ”skadade” blev räddade. Ekipagen fick sedan chansen att hitta allesammans igen och vi figuranter blev uppdelade på 2 olika områden. Efter avslutad lyckad räddning var ekipagen nöjda och även vi figuranter. Ett flertal av oss hade tagit fram de extra skådespelartalangerna och räddningsekipagen hade det ibland klurigt att få ut de skadade och under första scenariot på gården hade de inte alltid den bästa övertalningsförmågan. Inte alltid ska det vara lätt att rädda människor!

Med en rolig dag vill vi tacka först Marianne och Larry för roliga övningar samt övriga för att dag 2 varit riktigt givande.

Skrivet av Theresé

Dag 3 – onsdag 2/7 2008

Dagen började med att en ny gruppmedlem presenterades nämligen

Kikki och hennes storpudel Sonya

Välkommen till gänget!

Dagen fortsatte mycket aktivt med fyra skick på ett gäng kluriga figgar. Tina tyckte det var dags att vi satte lite miljöbelastning på våra hundar. För att hjälpa dem på traven tog vi ut alla hundar och gick en miljöbana i mörkret innan själva sökandet igång. Inga hundar verkade ha några problem eller berördhet här, skönt!

Den första figgen satt sedan gömd i ett hörn där golvet såg ut som ett plåttak med olika ojämnheter. Den andra figgen satt inklämd med en pall framför sig mot en vägg. Den tredje figgen satt inkurad i ett hörn i ett mörkt rum. Den sista figgen satt i en kolsvart gång där hunden skickades från ena sidan för att sedan själv ta sig över diverse hinder, stolar och dockor, till figgen.

Mäktigt imponerad är jag över alla hundar som har så mycket mod i sig att de klarar alla dessa skick utan några problem. Lille Jack imponerade nog mest på mig, sina pyttesmå 9 månader och rakt in i mörkret klev han. Snyggt!

Ingen rast och ingen ro, tre skick till innan lunch skulle hinnas med. Den här gången var det två figgar under jord. En under ett stort stenblock och en i ett betongrör som stod lodrätt. Den sista figgen hade boat in sig i ett betongrör som låg horisontellt med en vägg på ena sidan och en pall på andra sidan. Även här jobbade alla hundar kalasfint, den sista figgen var lite knepig. Vinden kom från pallhållet och åkte sen ut rakt upp i luften vid väggen. Det tog lite tid men hundarna jobbade verkligen bra och gav sig inte. Det är så häftigt att se hur våra ”prova på” hundar verkligen jobbar häcken av sig för att hitta figgen. Vissa av dem började med ”hitta övningar” för två dagar sedan, vad mycket som finns i våra husdjur.

Äntligen lunch!

Nu stod lite teamwork på schemat, Tina tog med oss på en miljöbana och delegerade ansvaret till Kikki som skulle leda oss runt banan. Första strapatsen var att tillsammans lyfta in och ta emot respektive hund genom ett väldigt litet utrymme. Hundarna lyftes och togs emot utan protester och det gick snabbt. Kikki var helt klart en bra ledare. Nästa prövning var att ta sig ner och upp för en brant sluttning. Här fanns Kikki på plats för att hjälpa hundarna och förarna ifall någon hund fastnade eller kanske behövde en extra peppning. Alla hundar och förare tog sig både upp och ner på ett relativt smidigt sätt. Applåderandes och hejandes stod de som redan kommit upp och tog emot nästa ekipage. Vilken laganda vi har! Den sista svårigheten var att få hunden att hoppa över ett hinder och ner på en trappa i mörker.

Jag tror jag ska citera Erling om hur det gick för det stämmer in på alla hundar "Åh fan!" så kom hans lilla bergsgets hund upp på en sten och sedan seglade hon rakt över. Även en "42 kilos rottis" kan vara mycket smidig.

Efter detta hade Tina planerat in två skick till, här hade hon funderat till det ordentligt och gjort det svårt för hundarna. Det var en besvärlig miljö så förmåga att lösa problem och stor nyfikenhet behövdes för att klara de här uppgifterna. Den första figgen hade satt sig under ett stenblock med en pall på ena sidan av sig, det fanns ett hål på ovansidan som hundarna kunde komma ner i för att sedan komma hela vägen fram till figgen. Jag tror dock att alla hundarna fick vittringen vid pallen och markerade där, en liten misräkning, varför ta den långa vägen om det räcker med den korta? Skam den som ger sig, Tina klurade till det igen och den här gången satte hon en figg så att det bara fanns två krångliga vägar in, ett genom ett hål i väggen och ett bakom ett annat stenblock. Nu blev det verkligen krångligt för hundarna och det var lite jobbigt med miljön men alla hundarna kom över sina funderingar och tog sig till sist in till figgen!

En mycket lång och rolig dag tog så slut, vissa hundar och även förare tog sig under dagens lopp en powernap i hundburarna. Det tar på en att vara räddningshundförare!

Johanna & Spider

Räddningslägret dag 4 - I folkmun även kallad 3/7 – 08

Undertecknad vill först och främst bara påpeka att det har sina för- och nackdelar att lära hundar hoppa in och ut genom olika saker, typ fönster.

Efter sedvanlig morgonpromenad med tillhörande frukost för både hund och förare så möter jag på min väg tillbaka till mitt rum Karin och Maud som informerar mig om att dom precis har släppt in min hund på sitt rum igen. Släppt in? Ja, då visar det sig att Wilma (hunden alltså) glatt, modigt eller bara dumdrigt har hoppat ut genom ett fönster. Tack för att hon bor på markplan.

Efter en snabbkoll att hunden var okej så var det samling på parkeringen för färd till Rosersberg där, det skulle visa sig senare, den lätta delen av dagen skulle utspela sig.

Vi letade upp 3 st legor där Tina tyckte att vi skulle få en riktig utmaning genom att lägga en figge på ett tak, dom andra 2 fick vi leta upp själva, vilket vi tydligen gjorde med beröm godkänt av mästare Tina. Dom bestod av ett ruinrum och i en grop under ett betongblock.

Alla hundrarna klarade av utmaningarna galant, även om dom verkade ifrågasätta figgen på taket ”vad ska du dit och göra om du inte kan ta dig ner” verkade dom tänka. För att ge ordet ”störningsmoment” en ny innebörd så kom Polisens Insattsstyrka förbi för att träna på gatan bredvid, till tjejnarnas förtjusning. ”Vi tänkte bara skjuta ett par skott då och då” var förhandsinfon. Jo, tjena! Ta ett par gånger typ 40 strössla med några till och sanningen närmar sig. Men en jätteeloge till alla hundarna som visade noll reaktion, skönt och se att man verkar ha en skottsäker hund, speciellt nämnas skall Jake som hamnade mitt i värsta skottsälvorna men bara ignorerade och skötte sig galant, snyggt jobbat killen.

Efter att ha blivit bortschasade av Polisen, det var tydligen inte realistiskt med en fnittrande publik, så bar det av ”hem” till Viktoria för den, vid det här laget, obligatoriska lunchmackan, under vilken konspirationsteorierna gick varma. Det var nämligen så att ”rävarna” skulle snickra ihop en övning till oss ”rookies”.

Nu började den jobbiga delen av dan.

Det blev samling i lektionssalen där vi blev indelade i nya grupper ”Va?? Nya mäniskor.. Hick!” Jag och Wilma (hon med fönstret ni vet) hamnade i grupp 1 som mer bestod av: Johanna B med Måra, Lotta med Fiddeli, Peter med Ninja, Johanna C med Dess, Gabriella med Råda och Mia med ”Råttan”, om det var min pondus eller min oförmåga att hålla käften stängd som gjorde att jag blev Gruppchef vet jag inte och låter vara osagt, men så blev det i alla fall.

Första provet bestod av att sitta i ”karantän”, nu ska vi tänka på att i detta lilla rum som precis rymmer 7 förare med hund skall bildas en ny flock. Inte dom bästa förutsättningarna kanske, men eftersom alla förare var så inställda på uppgiften gick det otroligt smidigt utan det minsta tjafs.

Efter en obestämd tid så var det dags för första momentet, att köra hunden i skottkärra. Det låter enklare än vad det är, tro mig. I med hunden i skottkärran, kör 30 m till en perrong upp med hunden på perrongen. Repetera med nästa hund osv. Detta gick faktiskt väldigt bra. Gruppen

visade stor samarbetsvilja och löste uppgiften fint. Stilpoäng till Johanna C som fick stora Dess att ligga ner i skottkärran. Nu var vi alla på perrongen och skulle ombord på tåget. Som alla vet, så är ju den lättaste vägen in i ett tåg via rälsen. Sagt och gjort, ner på rälsen, in med några förare i tågen, sen in med hundarna som fick lyftas från perrongen in i tåget, sen var det bara att gå igenom tåget och lyfta ner hunden på perrongen igen. Klart!

Vidare till näste uppgift - upp för en gallertrappa till ett tak, ner genom en låg öppning i taket till några lastpallar, vidare ner på golvet, - därifrån skulle vi ner i en kloak, ta oss igenom den, vänta kvar i den tills första föraren hade lagt ett pussel, (nu tackar vi för att dom valde ett barnpussel och inte ett 10.000-bitars havsmotiv), sen upp igen. Nu ska vi även komma ihåg att under hela den här manövern så har vi hundarna med oss och det är ju som så att dom inte alltid ser nyttan i det vi gör och därmed inte gör sitt bästa för att underlätta. Men oj vad imponerad jag är, vad dom går med på och står ut med bara för att vi säger till dom.

Efter att ha farit upp och ner, ut och in, fram och tillbaka så var det dags för ett enkelt uppletande för att se hur berörda hundarna hade blivit av äventyret så här långt. Åter igen imponerade dom på oss genom att visa vad dom går för när det gäller.

Johanna B vill bara ha med officiellt att hon faktiskt bröt en nagel nere i kloakerna, det har redan börjat talas om utställning med handler...

Nu var det dags för en välförtjänt vila för både hundar och förare. Vi hamnade åter igen i "karantän". Det var nu man verkligen såg hur mycket det här tog på våra bäbisar, alla hundarna somnade in ganska omgående t.o.m. kelpie'n Rättan kastade in handduken. Elaka rykten gör gällande att Wilma och Ninja snarkade, men det är från folk som aldrig har hört en Rottis snarka. Efter en längre stund, obestämd tid, det var ingen som hade koll på tiden, så var det dags igen. Nu skulle vi upp i ett torn som bestod helt av brandtrappenät (?). 3 våningar upp låg en dummy som skulle ner till sjukvårdare, sagt och gjort. Upp med hundarna, ner med gubbe, upp? med gubbe igen, ner med hundarna.

Sen var det dags för hinderbana. Nu ska vi ha klart för oss att vi befinner oss på Uppsala Brandstation så det är ingen mesbana vi pratar om. Självklart kom tävlingsinstinkterna fram, i alla fall för undertecknad, med stridsropet a la Gunde: "Skynda, skynda vi måste ha 7 nycklar" så satte vi och hundarna fart med nya krafter. Första hindret bestod av en 45-gradig vägg som vi tog oss upp på med hjälp av ett rep som satt fast i toppen, med samma rep skulle vi nerför andra sidan som var 90 grader, som tur var utan hund. Vidare till nästa hinder som var lite enklare, det bestod av 4 st rör efter varandra som vi skulle över, under, över, under med hund. Vidare till en stege som var 5 m hög, klättra upp ta dig på valfritt sätt över toppen och klättra ner.

Full fart framåt mina tappra indianer!

Nästa hinder var ett 3 m långt kloakrör in med dig och hund sen upp genom ett till rör, alla skötte sig jättebra, ja förarna också. Nästa hinder var enkelt under 2 rör med hund, klart. Sen var det dags för en 2 m hög mur utan rep, men med ett grymt samarbete så besegrades den snabbt och skapligt smidigt.

- Skynda, skynda vi måste ha 7 nycklar!

Nu var det hundarnas tur, balansgång.

"vad i hela ... gör vi här? Det måste ju gå mycket snabbare att gå på marken?!" verkade dom tänka, men återigen visade våra grymma hundar hur en kvarnsten ska dras och klarade det hela galant.

- Snart klara, kämpa på nu!

Sista hindret var 3 murar i olika höjd, du och hunden skulle över. Det började bli tungt här.

Vi avslutade med ett sista uppletande, tyvärr så var det i medvind. Men återigen visade alla hundarna vilka stjärnor dom är. Nu blev det välbehövlig vila i skuggan där vi passade på att stretcha hundarna, klippa klor eller bara powernappa.

Plötsligt bryts lugnet "bind upp hundarna". Hilfe! Nu var det våran tur igen. Vi gick in i brandstationen till en typ av lagerlokal där det stod en massa och jag menar verkligen en massa burar av nät. Allt Jonas (testledaren) säger är "ett tips är att hålla här" och klappar på kanten på ett hål.

Lights out, mörkt kan man också kalla det.

Smarta som vi är, tycker vi i alla fall, så tänds vi våra ficklampor, vad ska man annars ha dom till? ”Släck lamporna” hmm.. fick man visst inte. Vad vi ska göra i mörkret? Jo, vi ska ta oss igenom en labyrint så klart. Kul? Jo faktiskt. Vi försöker snabbt lägga upp en taktik med vem som ska börja och hur vi ska ha koll på varandra, då hör vi ”tystnad”. Lät tydligen som en hönsgård. Jag måste säga att det trots allt gick väldigt bra, vi fungerar riktigt bra ihop och alla tog i hjälpte till på bästa sätt genom hela övningen. Sen när vi hade tracklat oss igenom och kommit ut så var det klart. Pust.

Sen var det en lugn promenad tillbaka till lektionssalen där vi fick reda på vad som hade funkat och vad vi skulle tänka på i fortsättningen. Överlag så verkade dom ganska imponerade av vad vi hade klarat av.

Summa summarum: Det har varit sjukt jobbigt, men nåt så otroligt kul.

Undertecknad vill bara passa på att tacka alla inblandade för ett otroligt roligt läger och ett strålande jobb. Jag kan ju bara tala för mig och kanske lite för hunden, när jag säger att det har verkligen gett mersmak och att vi gärna kommer tillbaka flera gånger. Jag har redan döpt detta till - Hundarnas 10-kamp.

Vid tangenterna Erling Larsen och Wilma

Dag 5 - Fredag 4/7-08 - Lägrets sista officiella träningsdag

Samling som vanligt 8.30 i Rosersberg. Idag skulle vi tillbringa dagen i kulisshusen. Stackars Sophie blev riktigt besviken – hon trodde det skulle vara som en stad uppbyggd på samma sätt som på teatern.

Så var inte fallet. Det var ett högt SVALT hus byggt i trä. Tre våningar högt plus källare och vinden blåste rakt igenom. Två figgar på översta våningen en i ett rum och en längst in i korridoren bakom en lastpall.

Det var riktigt roligt att se hur olika hundarna jobbade. Eftersom vittringen kom lite bakvänt blev de ståendes på andra våningen och undrade vart i helsike figgen hade gömt sig. De kände en tydlig doft, men hur noggrant de än letade kunde de inte hitta dem. Och alla löste problemet olika.

Några kom så småningom på att det fanns en trapp upp till ytterligare en våning och andra beslöt sig helt enkelt för att markera där de kände vittringen – d.v.s. en våning under.

Sen iväg till en ostadig, gammal sandlåda som luktade unk. Varmt var det också så allt man egentligen tänkte på när man låg dubbelvikt i den var – Här är jag! Här är jag ... suck! Men det gick det också, Sophie tror jag låg i den längst, så pluspoäng till henne. Någon av hundarna hade tydligen haft lite läskig upplevelse av lådan, men det var ingenting den visade nu till mattes stora glädje. Visst är våra hundar bäst!

Lägre sista lunchmacka i skuggan av ett hus. Kom på att det är lite vemodigt att det var sista dagen, det är ju alltid lika kul när man hittar andra lika galna personer som tycker att hundträning en dag på asfalt i stekande sol är helt normalt.

Nu ner under jord – svalt, mörkt och dammigt. Hundarna skulle söka i mörker genom gångarna efter sin figge. Första släppte vi dem i ljus – inga problem. Sen släcktes allt och där satt vi och försökte lyssna efter det obligatoriska tjoandet som hördes när hunden kommit fram. Det var väl egentligen inga problem där heller. Hundarna for iväg i mörkret och gjorde sitt jobb. Det mest minnesvärda där var en hund – som jag tyvärr inte kommer ihåg vem det var – som var borta en bra stund innan figgen hittades. Matte går och hämtar hunden och kommer tillbaka med en dyngsur hund. Någonstans nere i gångarna hade hunden hittat en trevlig pöl att bada i. Starkt jobbat!!

Så nu var arbetet över. In med oss och hundarna i bilarna och iväg till playan. Sophie badade med hundarna. Kanske för jag tog i litet mycket och tyckte att Måra skulle långapportera i vattnet. Jättebra ide!! Peter slängde, Sophia och en Rottweiler!! hämtade och själv stod jag kvar på land med min fågelhund och funderade på att byta ras. Så går det när man blir för självsäker – men som de säger – även solen har sina fläckar. Vorstehn blir kvar.

Hundarna lekte, eller försökte åtminstone, Rottweilern Wilma ville vara med, men hennes storlek var tydligen något störande för de lite smidigare och nätta hundarna.

Hundprat och godis i skuggan, iväg och åt pizza. Peter drack öl – det är alltså därför par tränar ihop, så en får köra och en softar.

Började göra lite lättare planer för hösten – nu måste vi träna, träna, träna. Fick en trevlig inbjudan av Tina att komma till Norrköping för gruppträning – hoppas hon menade allvar, annars kan hon nog bli lite lättare förvånad när vi dyker upp en eftermiddag med hundar, hjälmar och knäskydd redo för träning.

Och apropå hjälmar. Är det någon än som lyckats lösa mysteriet angående om hjälmen verkligen skyddar när man är under jord och kravlar eller om det faktiskt är på grund av den som vi slår i huvudet hela tiden? Det hördes några riktigt kraftiga smällar idag när vi var nere i gångarna och härjade.

Och en sak till – innan jag glömmer – stort grattis till Therese och Lara för titeln JWW -08 de fick idag. Otroligt imponerande och roligt! Hoppas rosefjuten var riktigt fin och att ni fortsätter håva in framgångar.

Sååå – tack för den här veckan. Det har varit oerhört lärorikt, men framför allt roligt. Jag har funnit många nya fantastiska vänner och är nu mer taggad än någonsin att fortsätta träna. Iväg på nya äventyr som vallhundsträning, jaktprov och rottweilerläger så syns vi till hösten.

Många kramar

Johanna o Måra (Mårten)